

ที่ นร ๐๕๐๓/๑๓๓๖๖

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
 เลขที่ 4624
 วันที่ 5 พ.ค. 2561
 เวลา 14.48 น.

สำนักนายกรัฐมนตรี
 ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง พิธีสารปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ส่วนเสริมอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วย
 แรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย พิธีสารฯ ในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอพิธีสารปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ส่วนเสริมอนุสัญญา
 องค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ เพื่อขอความเห็นชอบ
 ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอเสนอพิธีสารดังกล่าว มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา
 ให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๗๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
 นายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
 รับที่ ๒๕๖ / ๒๒ วันที่ ๕ / ๗ ก. ๒๒
 เวลา ๑๒.๒๕ ถึง พ.ค.
 ๑๕๑. สำนักเลขาธิการ

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๑๓๔๒ (วงวนภายใน)

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘ (D/ส ส่งสภาฯ VM013)

กลุ่มงานพระราชบัญญัติ
 รับที่ ๑๑๓ / ๒๕๖๑
 วันที่ ๕ / พ.ค. / ๒๕๖๑
 เวลา ๑๖.๓๓ น.

Protocol of 2014 to the Forced Labour
Convention, 1930 (P29)

Protocol to Convention 29

**PROTOCOL TO
THE FORCED LABOUR CONVENTION, 1930**

The General Conference of the International Labour Organization,
Having been convened at Geneva by the Governing Body of the
International Labour Office, and having met in its 103rd Session
on 28 May 2014, and

Recognizing that the prohibition of forced or compulsory labour
forms part of the body of fundamental rights, and that forced
or compulsory labour violates the human rights and dignity of
millions of women and men, girls and boys, contributes to the
perpetuation of poverty and stands in the way of the achievement
of decent work for all, and

Recognizing the vital role played by the Forced Labour Convention,
1930 (No. 29), hereinafter referred to as “the Convention”, and
the Abolition of Forced Labour Convention, 1957 (No. 105), in
combating all forms of forced or compulsory labour, but that gaps
in their implementation call for additional measures, and

Recalling that the definition of forced or compulsory labour under
Article 2 of the Convention covers forced or compulsory labour
in all its forms and manifestations and is applicable to all human
beings without distinction, and

Emphasizing the urgency of eliminating forced and compulsory labour
in all its forms and manifestations, and

Recalling the obligation of Members that have ratified the Convention
to make forced or compulsory labour punishable as a penal
offence, and to ensure that the penalties imposed by law are really
adequate and are strictly enforced, and

Noting that the transitional period provided for in the Convention has
expired, and the provisions of Article 1, paragraphs 2 and 3, and
Articles 3 to 24 are no longer applicable, and

Recognizing that the context and forms of forced or compulsory
labour have changed and trafficking in persons for the purposes
of forced or compulsory labour, which may involve sexual
exploitation, is the subject of growing international concern and
requires urgent action for its effective elimination, and

Noting that there is an increased number of workers who are in forced
or compulsory labour in the private economy, that certain sectors
of the economy are particularly vulnerable, and that certain
groups of workers have a higher risk of becoming victims of
forced or compulsory labour, especially migrants, and

Noting that the effective and sustained suppression of forced or
compulsory labour contributes to ensuring fair competition
among employers as well as protection for workers, and

Recalling the relevant international labour standards, including, in particular, the Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87), the Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98), the Equal Remuneration Convention, 1951 (No. 100), the Discrimination (Employment and Occupation) Convention, 1958 (No. 111), the Minimum Age Convention, 1973 (No. 138), the Worst Forms of Child Labour Convention, 1999 (No. 182), the Migration for Employment Convention (Revised), 1949 (No. 97), the Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975 (No. 143), the Domestic Workers Convention, 2011 (No. 189), the Private Employment Agencies Convention, 1997 (No. 181), the Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81), the Labour Inspection (Agriculture) Convention, 1969 (No. 129), as well as the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work (1998), and the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization (2008), and

Noting other relevant international instruments, in particular the Universal Declaration of Human Rights (1948), the International Covenant on Civil and Political Rights (1966), the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (1966), the Slavery Convention (1926), the Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave Trade, and Institutions and Practices Similar to Slavery (1956), the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (2000), the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, especially Women and Children (2000), the Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air (2000), the International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families (1990), the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (1984), the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (1979), and the Convention on the Rights of Persons with Disabilities (2006), and

Having decided upon the adoption of certain proposals to address gaps in implementation of the Convention, and reaffirmed that measures of prevention, protection, and remedies, such as compensation and rehabilitation, are necessary to achieve the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour, pursuant to the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Protocol to the Convention:

adopts this eleventh day of June two thousand and fourteen the following Protocol, which may be cited as the Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930.

Article 1

1. In giving effect to its obligations under the Convention to suppress forced or compulsory labour, each Member shall take effective measures to prevent and eliminate its use, to provide to victims protection and access to appropriate and effective remedies, such as compensation, and to sanction the perpetrators of forced or compulsory labour.

2. Each Member shall develop a national policy and plan of action for the effective and sustained suppression of forced or compulsory labour in consultation with employers' and workers' organizations, which shall involve systematic action by the competent authorities and, as appropriate, in coordination with employers' and workers' organizations, as well as with other groups concerned.

3. The definition of forced or compulsory labour contained in the Convention is reaffirmed, and therefore the measures referred to in this Protocol shall include specific action against trafficking in persons for the purposes of forced or compulsory labour.

Article 2

The measures to be taken for the prevention of forced or compulsory labour shall include:

- (a) educating and informing people, especially those considered to be particularly vulnerable, in order to prevent their becoming victims of forced or compulsory labour;
- (b) educating and informing employers, in order to prevent their becoming involved in forced or compulsory labour practices;
- (c) undertaking efforts to ensure that:
 - (i) the coverage and enforcement of legislation relevant to the prevention of forced or compulsory labour, including labour law as appropriate, apply to all workers and all sectors of the economy; and
 - (ii) labour inspection services and other services responsible for the implementation of this legislation are strengthened;
- (d) protecting persons, particularly migrant workers, from possible abusive and fraudulent practices during the recruitment and placement process;
- (e) supporting due diligence by both the public and private sectors to prevent and respond to risks of forced or compulsory labour; and
- (f) addressing the root causes and factors that heighten the risks of forced or compulsory labour.

Article 3

Each Member shall take effective measures for the identification, release, protection, recovery and rehabilitation of all victims of forced or compulsory labour, as well as the provision of other forms of assistance and support.

Article 4

1. Each Member shall ensure that all victims of forced or compulsory labour, irrespective of their presence or legal status in the national territory, have access to appropriate and effective remedies, such as compensation.

2. Each Member shall, in accordance with the basic principles of its legal system, take the necessary measures to ensure that competent authorities are entitled not to prosecute or impose penalties on victims of forced or compulsory labour for their involvement in unlawful activities which they have been compelled to commit as a direct consequence of being subjected to forced or compulsory labour.

Article 5

Members shall cooperate with each other to ensure the prevention and elimination of all forms of forced or compulsory labour.

Article 6

The measures taken to apply the provisions of this Protocol and of the Convention shall be determined by national laws or regulations or by the competent authority, after consultation with the organizations of employers and workers concerned.

Article 7

The transitional provisions of Article 1, paragraphs 2 and 3, and Articles 3 to 24 of the Convention shall be deleted.

Article 8

1. A Member may ratify this Protocol at the same time as or at any time after its ratification of the Convention, by communicating its formal ratification to the Director-General of the International Labour Office for registration.

2. The Protocol shall come into force twelve months after the date on which ratifications of two Members have been registered by the Director-General. Thereafter, this Protocol shall come into force for a Member twelve months after the date on which its ratification is registered and the Convention shall be binding on the Member concerned with the addition of Articles 1 to 7 of this Protocol.

Article 9

1. A Member which has ratified this Protocol may denounce it whenever the Convention is open to denunciation in accordance with its Article 30, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

2. Denunciation of the Convention in accordance with its Articles 30 or 32 shall *ipso jure* involve the denunciation of this Protocol.

3. Any denunciation in accordance with paragraphs 1 or 2 of this Article shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications, declarations and denunciations communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Protocol shall come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations, for registration in accordance with article 102 of the Charter of the United Nations, full particulars of all ratifications, declarations and denunciations registered by the Director-General.

Article 12

The English and French versions of the text of this Protocol are equally authoritative.

-คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ-

พิธีสารปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ส่วนเสริมอนุสัญญาองค์การแรงงาน
ระหว่างประเทศฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ.๑๙๓๐

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

พิธีสารปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ส่วนเสริมอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศฉบับที่ ๒๙
ว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐

การประชุมสมัยสามัญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ได้มีการประชุมกันที่เจนีวาโดยคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ โดยประชุมกันในสมัย
ที่ ๑๐๓ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๒๐๑๔ (พ.ศ. ๒๕๕๗) และ

ตระหนักว่า แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์อันเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิขั้นพื้นฐาน และแรงงานบังคับหรือ
แรงงานเกณฑ์ละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีของผู้หญิงและผู้ชาย เด็กหญิงและเด็กชาย จำนวนหลาย
ล้านคน อีกทั้งก่อให้เกิดความยากจนที่ถาวรและขัดขวางการได้มาซึ่งงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน และ

ตระหนักถึง บทบาทสำคัญของอนุสัญญาฉบับที่ ๒๙ ว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓)

ซึ่งต่อไปนี้จะอ้างถึงว่า “อนุสัญญา” และอนุสัญญาฉบับที่ ๑๐๕ ว่าด้วยการยกเลิกแรงงานบังคับ
ค.ศ. ๑๙๕๗ (พ.ศ. ๒๕๐๐) ในการจัดการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ อย่างไรก็ตามช่องว่าง
ของการนำไปปฏิบัติเรียกร้องให้มีมาตรการต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และ

ระลึกถึง คำจำกัดความของแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ภายใต้ข้อ ๒ ของอนุสัญญาซึ่งครอบคลุมแรงงาน
บังคับหรือแรงงานเกณฑ์ในทุกรูปแบบและทุกการปฏิบัติ และบังคับใช้กับมนุษย์ทุกคนโดยไม่
คำนึงถึงความแตกต่าง และ

เน้นย้ำ ถึงความเร่งด่วนของการจัดแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ในทุกรูปแบบและทุกการปฏิบัติ และ

ระลึกถึง ข้อผูกพันของประเทศสมาชิกที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาเพื่อทำให้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์เป็น
โทษที่ระวางโทษเป็นความผิดทางอาญา และทำให้มั่นใจว่าบทลงโทษทางกฎหมายนั้นเพียงพอและ
บังคับใช้อย่างเคร่งครัด และ

รับทราบฯ ช่วงของการเปลี่ยนผ่านที่กำหนดในอนุสัญญานั้นครบกำหนดแล้ว และบทบัญญัติข้อ ๑ วรรค ๒ และ
วรรค ๓ และข้อ ๓ ถึงข้อ ๒๔ ไม่สามารถบังคับใช้ได้ และ

ตระหนักว่า บริบทและรูปแบบของแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ได้เปลี่ยนแปลงไปและการคำนึงที่มี
วัตถุประสงค์เพื่อการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับการแสวงหาผลประโยชน์
ทางเพศเป็นประเด็นที่นานาประเทศมีความกังวลมากขึ้นและต้องการการดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อ
การจัดแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์อย่างมีประสิทธิภาพ และ

รับทราบฯ มีจำนวนคนงานที่ถูกใช้เป็นแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์เพิ่มมากขึ้นในภาคเอกชน อันทำให้มี
ภาคเศรษฐกิจบางประเภทมีความเปราะบางเป็นการเฉพาะ และมีกลุ่มคนงานหลายกลุ่มมีความเสี่ยง
สูงที่จะกลายเป็นผู้เสียหายจากการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ โดยเฉพาะแรงงานโยกย้าย
ถิ่นฐาน และ

รับทราบฯ การปราบปรามแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน จะทำให้เกิดความเชื่อมั่น
ในการแข่งขันอย่างยุติธรรมระหว่างนายจ้าง รวมถึงเป็นการคุ้มครองคนงาน และ

ระลึกถึง มาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องอนุสัญญาฉบับที่ ๘๗ ว่าด้วย
เสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการรวมตัวกัน ค.ศ. ๑๙๔๘ (พ.ศ. ๒๔๙๑) อนุสัญญา
ฉบับที่ ๘๘ ว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวกันและการร่วมเจรจาต่อรอง ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒)
อนุสัญญาฉบับที่ ๑๐๐ ว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกัน ค.ศ. ๑๙๕๑ (พ.ศ. ๒๔๙๔) อนุสัญญาฉบับที่
๑๑๑ ว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและอาชีพ) ค.ศ. ๑๙๕๘ (พ.ศ. ๒๕๐๑) อนุสัญญาฉบับที่
๑๓๘ ว่าด้วยอายุขั้นต่ำ ค.ศ. ๑๙๗๓ (พ.ศ. ๒๕๑๖) อนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๒ ว่าด้วยการใช้แรงงานเด็ก
ในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด ค.ศ. ๑๙๙๙ (พ.ศ. ๒๕๔๒) อนุสัญญาฉบับที่ ๙๗ ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายเพื่อ
การจ้างงาน (แก้ไข) ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒) อนุสัญญาฉบับที่ ๑๔๓ ว่าด้วยคนงานโยกย้ายถิ่นฐาน

(บทบัญญัติเสริม) ค.ศ. ๑๙๗๕ (พ.ศ. ๒๕๑๘) อนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๙ ว่าด้วยคนงานทำงานบ้าน ค.ศ. ๒๐๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๔) อนุสัญญาฉบับที่ ๑๘๑ ว่าด้วยหน่วยงานจัดหางานเอกชน ค.ศ. ๑๙๙๗ (พ.ศ. ๒๕๔๐) อนุสัญญาฉบับที่ ๘๑ ว่าด้วยการตรวจแรงงาน ค.ศ. ๑๙๔๗ (พ.ศ. ๒๔๙๐) อนุสัญญาฉบับที่ ๑๒๙ ว่าด้วยการตรวจแรงงาน (ภาคเกษตรกรรม) ค.ศ. ๑๙๖๙ (พ.ศ. ๒๕๑๒) เช่นเดียวกับปฏิญญาว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน ค.ศ. ๑๙๙๘ (พ.ศ. ๒๕๔๑) และปฏิญญาว่าด้วยความยุติธรรมทางสังคมสำหรับโลกาภิวัตน์ที่เป็นธรรม ค.ศ. ๒๐๐๘ (พ.ศ. ๒๕๕๑) และ

รับทราบว่ ทรสารระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. ๑๙๔๘ (พ.ศ. ๒๔๙๑) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. ๑๙๖๖ (พ.ศ. ๒๕๐๙) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม ค.ศ. ๑๙๖๖ (พ.ศ. ๒๕๐๙) อนุสัญญาว่าด้วยเรื่องทาส ค.ศ. ๑๙๒๖ (พ.ศ. ๒๔๖๙) ส่วนเสริมอนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิกทาสการค้าทาสและองค์กรและการปฏิบัติเยี่ยงทาส ค.ศ. ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) อนุสัญญาสหประชาชาติเกี่ยวกับการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ. ๒๐๐๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) และพิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ค.ศ. ๒๐๐๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) พิธีสารต่อต้านการลักลอบนำผู้โยกย้ายถิ่นฐานเข้าเมืองทางบกทะเลและอากาศ ค.ศ. ๒๐๐๐ (พ.ศ. ๒๕๔๓) อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองคนงานที่เป็นผู้โยกย้ายถิ่นฐานทุกคนรวมถึงสมาชิกในครอบครัว ค.ศ. ๑๙๙๐ (พ.ศ. ๒๕๓๓) อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี ค.ศ. ๑๙๘๔ (พ.ศ. ๒๕๒๗) อนุสัญญาเพื่อจัดรูปแบบทุกรูปแบบของการเลือกปฏิบัติต่อสตรี ค.ศ. ๑๙๗๙ (พ.ศ. ๒๕๒๒) และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของบุคคลผู้พิการ ค.ศ. ๒๐๐๖ (พ.ศ. ๒๕๔๙) และ

ได้ตัดสินใจถึงการรับรองพิธีสารตามข้อเสนอ เพื่อเสริมช่องว่างในการปฏิบัติตามอนุสัญญาและย้าถึงมาตรการการป้องกัน การคุ้มครองและการเยียวยา อาทิ การชดเชยและการฟื้นฟู ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น ที่จะทำให้การปราบปรามการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์มีประสิทธิภาพและยั่งยืน ทั้งนี้ เป็นไปตามวาระที่สี่ของการประชุมสมัยนี้ และ

ได้ตัดสินใจว่า ข้อเสนอเหล่านี้จะใช้รูปแบบพิธีสารของอนุสัญญาว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓) รับรองพิธีสารนี้เมื่อวันที่สิบเอ็ดของเดือนมิถุนายนปีสองพันสิบสี่ ซึ่งพิธีสารให้ได้รับการอ้างอิงถึงว่าพิธีสารปี ๒๐๑๔ ของอนุสัญญาว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓)

มาตรา ๑

๑. ในการดำเนินตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญาเพื่อปราบปรามแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันและจัดการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ เพื่อให้ผู้เสียหายได้รับการคุ้มครองและเข้าถึงการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม อาทิ ค่าชดเชยและการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์

๒. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องพัฒนานโยบายและแผนปฏิบัติการระดับประเทศเพื่อการปราบปรามแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดยการปรึกษาหารือกับองค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้างซึ่งต้องมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ และทำงานประสานกับองค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้าง รวมถึงองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามความเหมาะสม

๓. ยืนยันคำจำกัดความของแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ที่กำหนดอยู่ในอนุสัญญา และดังนั้น มาตรการที่อ้างถึงในพิธีสารนี้ต้องรวมถึงการดำเนินการเป็นการเฉพาะในการต่อต้านการค้ามนุษย์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อบังคับใช้แรงงานและการเกณฑ์แรงงาน

มาตรา ๒

มาตรการที่ใช้ในการป้องกันการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ต้องรวมถึง

- (เอ) ให้การศึกษาและให้ข้อมูลแก่ประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงเพื่อที่จะป้องกันมิให้ตกเป็นผู้เสียหายจากการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์
- (บี) ให้การศึกษาและให้ข้อมูลแก่นายจ้างเพื่อป้องกันการเข้าไปมีส่วนในการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์;
- (ซี) พยายามเพื่อให้มั่นใจว่า:
 - (๑) การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์รวมถึงกฎหมายแรงงานตามความเหมาะสม มีการนำไปใช้บังคับครอบคลุมคนทำงานทุกคนและทุกภาคส่วนเศรษฐกิจ
 - (๒) เสริมสร้างความเข้มแข็งการตรวจแรงงานและมาตรการอื่นๆ เพื่อให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย
- (ดี) มีการคุ้มครองบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานที่อาจถูกละเมิดและหลอกลวงในขั้นตอนการจัดหางานและบรรจุเข้าทำงาน
- (อี) ให้การสนับสนุนภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเต็มที่เพื่อป้องกันและดำเนินการต่อความเสี่ยงการเป็นแรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ และ
- (เอฟ) จัดการกับสาเหตุของปัญหาและปัจจัยที่ทำให้มีความเสี่ยงสูงต่อการเป็นแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์

มาตรา ๓

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพในการคัดแยกผู้เสียหาย การปล่อยตัว การคุ้มครอง พื้นฟูและพักฟื้นให้กับผู้เสียหายแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ รวมถึงจัดให้มีการช่วยเหลือและการสนับสนุนในรูปแบบอื่นๆ

มาตรา ๔

๑. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องทำให้มั่นใจว่าผู้เสียหายทุกคนที่ถูกใช้เป็นแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ โดยไม่คำนึงถึงการมีอยู่หรือสถานะทางกฎหมายของบุคคลในอาณาเขตของประเทศนั้น สามารถเข้าถึงการเยียวยาที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ อาทิ การชดเชย

๒. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐ ต้องใช้มาตรการต่าง ๆ ตามความจำเป็นเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าหน่วยงานผู้มีอำนาจมีสิทธิที่จะไม่ดำเนินคดีหรือกำหนดบทลงโทษต่อผู้เสียหายจากการถูกใช้เป็นแรงงานบังคับหรือแรงงานเกณฑ์ จากการเข้าไปข้องเกี่ยวกับกิจกรรมที่ผิดกฎหมายซึ่งถูกบังคับให้กระทำ อันเป็นผลโดยตรงจากการถูกบังคับใช้แรงงานหรือเกณฑ์แรงงาน ทั้งนี้เป็นตามหลักการพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐสมาชิกนั้น

มาตรา ๕

รัฐสมาชิกต้องร่วมมือกันเพื่อให้มั่นใจว่ามีการป้องกันและจัดการใช้แรงงานบังคับและแรงงานเกณฑ์ในทุกรูปแบบ

มาตรา ๖

มาตรการต่างๆ ที่นำมาบังคับใช้กับพิธีสารและอนุสัญญาต้องได้รับการกำหนดไว้ในกฎหมายหรือกฎระเบียบในระดับชาติ หรือกำหนดโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ หลังการหารือกับองค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้างที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๗

ให้ยกเลิกบทเฉพาะกาลของข้อ ๑ วรรค ๒ และวรรค ๓ และข้อ ๓ ถึงข้อ ๒๔ ของอนุสัญญา

มาตรา ๘

๑. รัฐสมาชิกอาจให้สัตยาบันพิธีสารนี้ในเวลาเดียวกันหรือภายหลังการให้สัตยาบันอนุสัญญา โดยแจ้งอย่างเป็นทางการไปยัง ผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ทราบเพื่อจดทะเบียน

๒. พิธีสารนี้ให้มีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสิบสองเดือนนับจากวันที่สัตยาบันสารของสมาชิก จำนวน ๒ รัฐได้รับการจดทะเบียนกับผู้อำนวยการใหญ่ หลังจากนั้น ให้พิธีสารฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับ รัฐสมาชิกใด ๆ เมื่อครบกำหนดสิบสองเดือนนับแต่วันที่สัตยาบันของรัฐนั้นได้รับการจดทะเบียนแล้ว และ อนุสัญญาจะมีผลผูกพันรัฐสมาชิกตามบทบัญญัติเพิ่มเติมในข้อ ๑ ถึง ๗ ของพิธีสารนี้

มาตรา ๙

๑. รัฐสมาชิกที่ได้ให้สัตยาบันพิธีสารฉบับนี้แล้วอาจบอกเลิกจากพิธีสารได้เมื่อใดก็ตามที่อนุสัญญาเปิด ให้บอกเลิกได้ ตามบทบัญญัติข้อ ๓๐ โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการ จดทะเบียน

๒. การบอกเลิกอนุสัญญาตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ หรือ ๓๒ ให้เป็นการบอกเลิกพิธีสารฉบับนี้ โดยผลของ กฎหมาย

๓. การบอกเลิกใด ๆ ตามวรรค ๑ หรือ วรรค ๒ ของมาตรานี้ ไม่มีผลบังคับจนกว่าจะครบกำหนด ๑ ปี หลังวันที่มีการจดทะเบียน

มาตรา ๑๐

๑. ให้ผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ แจ้งรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่าง ประเทศทั้งหมดถึงการจดทะเบียนการให้สัตยาบัน การประกาศ และการบอกเลิกทั้งปวงที่แจ้งจากรัฐสมาชิก ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

๒. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สอง ผู้อำนวยการใหญ่ต้อง เน้นให้รัฐสมาชิกทราบถึงวันที่พิธีสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้ด้วย

มาตรา ๑๑

ให้ผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ แจ้งไปยังเลขาธิการสหประชาชาติ เรื่องการ จดทะเบียนตามมาตรา ๑๐๒ ของกฎบัตรสหประชาชาติ โดยให้รายละเอียดทั้งหมดของการให้สัตยาบัน การประกาศ และการบอกเลิกทั้งหลายที่มีการจดทะเบียน โดยผู้อำนวยการใหญ่

มาตรา ๑๒

ตัวบทพิธีสารฉบับนี้ซึ่งเป็นตัวบทภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสมีความถูกต้องเท่าเทียมกัน

สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
สำนักประสานความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๑